

## felrobbantott óda

*válasz É-nek*  
*„The blue bus is callin’ us*  
*Driver, where you taken’ us”*

az óceánnak az éjszaka  
lomha színei adattak meg  
nem lüktetnek a felhők  
precízen kifeszített lepedő-sorai  
az utat lassan hömpölygő  
fák szegélyezik a csend  
léggökereibe kapaszkodunk  
soha ennél távolabb  
ezen a helyen az idő ezen  
gőzölgő pontjában ideális  
meleg örömök szelencéjében  
parányi szakralitásunk  
a fények közösülése arany  
kisülések halmaza  
áldozat a gyíkok ginsberg-szakállú  
szellemeinek  
magasabbra is repülhetnénk  
álmodozás-buborékjainkban  
gyűjtsd meg a tüzet  
a póre ismeretlen  
lángra kap és hamuvá bomlik  
magunkhoz vehetjük áldozatul  
üdvözülhetünk  
markod barázdái elvezetik  
tenyerem bizonytalanságait  
csatornák valami magasabb

rendű felé  
vackoljunk a másik húsába  
fulladjunk egymásba  
egy paralel avar-valóság  
szirupszerű repülőgépén  
lány karnevál  
lány pillantások  
lány belső tér-képletek  
egy korty bor  
bacchus ragadozói  
isteni nedvük palackjainkban  
(az élet egy genetikai költemény)  
ezek vagyunk  
kék verejtékbe öltöztünk  
bolond szolgálói a mának

## fényszennyezés

hónom alá bújssz megint  
fejed mellemen libikókázik  
felettünk parányi légy járja  
taigetosz-táncait  
pucér villanykörte körül  
elharapott nyelvű hallgatás  
a hőmérséklet emelkedik a levegő  
szökik kifelé az ablakon  
finita com  
csak bemeneti nyílás kimeneti seb  
nincs az előbb még bagóztál ömlött a  
füst az ajkadon száraz tavaszi esőzés  
összehangolatlan szuszogásunk  
hasad gerincemhez nyomódik  
körmeiden kopott piros lakk  
hüvelykujjad alkaromat simogatja  
az enyém duzzadt bimbód körül  
forog

túl sok az akarat  
a felesleges alkatrész  
a romlásnak iránya van és irányítása  
mikor reggelente az arcodat nézem  
erre sem tudok gondolni  
nincs feloldozás  
vágy van a többi  
elhanyagolható

kimennék a kertbe és órákon át  
szedegetném a kavicsokat a horizontról  
szétrobbant felhők eső előtt  
kényszerképzeteim formalinban elaltatva  
mint kétféjű csecsemők  
magamban visszafelé játszok egy bach-  
fűgát a címére nem emlékszem pontosan  
pedig összetéveszthetetlen a helyes irányban

képlékeny termeimben kék virágokat bont a fény

## párizsi elégia

*„Utazni annyi, mint egy kicsit meghalni.”  
(Ady)*

most minden rendben  
a következő villanásig  
elloptuk ezt a nyarat is  
mint búzló koldus a kenyeret  
neki ennie kell  
nekünk aludnunk még  
néhány napot  
az a tömött fényű  
zsírosra duzzadt nyár  
ott mállik a gyomrunkban

a montmartre forró  
malomlapátjai  
pipacsmezeje hegedűszóból  
vespa-avantgarde a sovány  
utcák kikövezett gerincére szórva  
bor és sajt a sacré coeur előtt a fűben  
itt eszedbe jutnának a godard-  
filmek ha láttál volna egyet is  
valaha

a tömeg teste a fehér lépcsőkön  
mint rovarok ösztön-hadserege  
nem törődsz velük és így  
vannak rád a legnagyobb hatással  
mikor semmire sem gondolsz  
akkor tudsz csak igazán gondolkodni  
mondjuk amikor az esőt az óceán felől  
hozza a szél  
te a nyitott ablakból nézed  
megérezed a sót a bőrödön  
hiába oldódott fel a sűrű cseppekben

a francia nők olyanok mint a vásznon  
csontos vállukkal kitámasztják a diadalívet  
füstölnek egész nap mint a zene amit  
utolsóként karistol el a távozó zenekar  
kitámasztják az eget szürkületkor  
hogyan kiszökhessen alóla fény  
fémtalakat helyeznek a lábukhoz  
hogyan azokba csorogjon a napsugár

a père lachaise-ben ott a halál  
nem hagyja nyugodni a holtakat  
benne van minden kőben  
vésetben és falevélben  
a marihuána illatát spagettivel  
keverik össze fiatal nyelvek és fogak  
úgy szögelték össze ezt az órát  
mint az eiffel-tornyot  
biztos és korcs lett  
idővel berozsdásodik majd

úgy nézlek téged mintha soha  
azelőtt nem láttalak volna  
mintha soha nem tapasztaltalak  
volna meg mintha semmi sem  
lett volna közöttünk és semminek  
ne lenne vége egyszer mint az  
összeszögelt berozsdállt  
kilométereknek  
végül úgyis meg kell érkezni  
sunt certi denique fines



*Marija Kerekes fotója*